

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Udrag fra Johannes Climacus eller De Omnibus dubitandum est

Citation: Kierkegaard, Søren: "Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 15", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 15*, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2012 , s. 18r.
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-jc-txt-shoot-id2cd40535-ca73-4e71-b64d-f7123f8e5177.pdf> (tilgået 31. maj 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 15

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

Den evige Philosophie, sagde han nu, den evige Philosophie, hvad vil dette sige? Det er et herligt Prædikat, og intet Prædikat kan være for herligt om Philosophien; men i samme Grad som Prædikatet bliver herligere, i samme Grad bliver det vel ogsaa tydeligere og klarere. Den evige Philosophie. Er det den Philosophie, der er ligegyldig mod Tiden? I saa Fald er det jo den abstrakteste Philosophie, der i sin Abstraktion hverken har Begyndelse eller Ende. Denne kan det dog ikke være, da hiin Sætning taler om en Begyndelse. Er det den Philosophie, der har Historien i sig, den salige Forklarelse af Philosophiens indhold[s]rige Liv, en Forklarelse, der bedst kan sammenlignes med den, hvilken ethvert Menneske, naar hans Liv engang er afsluttet, forventer i Evigheden? Er det denne, da kan man stricte taget kun forvente den. – Hans Sjæl begyndte allerede at blive mismodig; hine begeistrende og mægtige Ord de vare saa troløse! Dog stod hans Tro endnu til den sidste Deel af Talen: »Enhver, der vil tilhøre Philosophien, maa slutte sig til denne (den evige Philosophie).« Dog hvorledes man skulde bære sig ad dermed, derom havde den Talende ikke yttret det Mindste. Hvad hjalp det da at faae at vide, at der var en evig Philosophie, til hvilken Enhver skulde slutte sig, naar ikke Enhver fik at vide, hvorledes han skulde bære sig ad dermed, eller naar slet Ingen fik det at vide; idetmindste var der * Ingen af de Hørende, der havde faaet mere at vide end han? Og dog gjorde det ham ondt, han syntes Ordene vare saa skjønne, han kunde ikke lade være at lytte efter dem, ligesom man veemodig stirrer efter Vildgæssenes Flugt i Skyen; Enhver der vil tilhøre hiin Verden, han maa slutte sig til dem, og dog har man endnu aldrig seet Nogen, der er fløiet med dem.